

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **B. A.**, t. č. pobytem Pobytové středisko Zastávka u Brna, Havířská 514, Zastávka u Brna, zastoupeného Mgr. Bc. Ivo Nejezchlebem, advokátem, se sídlem Joštova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2008, č. j. OAM - 1 - 1004/VL - 07 - 11 - 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 7. 2008, č. j. 62 Az 2/2008 - 30,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Stěžovatel brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému usnesení, kterým bylo odmítnuto jeho podání označené jako žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž byla zamítnuta jeho žádost o azyl jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti subsumovatelné podle svého obsahu pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně totiž tvrdí, že v jeho případě krajský soud nezákonně odmítl žalobu pro nesplnění podmínek řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel je přesvědčen, že jeho podání bylo natolik konkrétní, že bylo lze dovodit, čeho se domáhal a z jakých skutkových důvodů, pokud v žalobě uvedl mimo věty, že chce žít v České republice, že rozhodnutí správního orgánu nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu, žalovaný neprovedl šetření nezbytná k objasnění okolností rozhodných pro řádné posouzení věci, přičemž porušil ustanovení správního řádu vypočtená v žalobě.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsanych výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Tak se ovšem v případě stěžovatele nestalo.

Na základě shora uvedených obecnějších úvah Nejvyšší správní soud v projednávané věci konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. a namítá, že krajský soud nesprávně aplikoval ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 71 a § 72 s. ř. s. Podle názoru stěžovatele doplnění žaloby provedené k výzvě krajského splňovalo požadované

náležitosti, tj. především řádně vymezilo žalobní body. K argumentaci stěžovatele může Nejvyšší správní soud pouze podotknout, že otázkou aplikace § 71 a § 72 s. ř. s. (resp. jejich předchůdců v úpravě správního soudnictví před 1. 1. 2003) se zabývají početná rozhodnutí rozličných soudů, s nimiž se rozhodující senát Nejvyššího správního soudu ztotožňuje - namátkou srovnej např. nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 10. 1999, č. j. 6 A 28/98 - 47, nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97, Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, zvláště pak usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 11. 1992, č. j. 6 A 73/92 - 12; z judikatury Nejvyššího správního soudu pak srovnej především rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, www.nssoud.cz, který se pregnantně zabývá vymezením náležitostí žalobního bodu. Krajský soud se přitom prima facie v napadeném usnesení nikterak neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné jiné z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. ledna 2009

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu